DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 11 maj 2000 *

I mål C-56/99,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), från Tribunal administratif de Paris (Frankrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Gascogne Limousin viandes SA

och

Office national interprofessionnel des viandes de l'élevage et de l'aviculture (Ofival),

angående giltigheten, med hänsyn till artikel 40.3 i EG-fördraget (nu artikel 34.2 EG i ändrad lydelse), av artikel 4i.2 i rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT L 148, s. 24; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 63), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 2222/96 av den 18 november 1996 (EGT L 296, s. 50), och av artikel 50.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 3886/92 av den 23 december 1992 om tillämpningsföreskrifter för de bidragssystem som fastställs i rådets förordning (EEG) nr 805/68 och om upphävande av förordningarna (EEG) nr 1244/82 och (EEG) nr 714/89 (EGT L 391, s. 20; svensk specialutgåva,

* Rättegångsspråk: franska.

område 3, volym 47, s. 91), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 2311/96 av den 2 december 1996 (EGT L 313, s. 9),

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.C. Moitinho de Almeida samt domarna R. Schintgen (referent), C. Gulmann, J.-P. Puissochet och F. Macken,

generaladvokat: G. Cosmas,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Gascogne Limousin viandes SA, genom advokaten P. Denesle, Rouen,

— Frankrikes regering, genom K. Rispal-Bellanger, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning och C. Vasak, secrétaire adjoint, utrikesministeriet, samma avdelning, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska unionens råd, genom juridiska rådgivarna J. Carbery och J. Monteiro, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom juridiske rådgivaren P. Oliver, i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 11 november 1999 av: Gascogne Limousin viandes SA, företrätt av P. Denesle, Frankrikes regering, företrädd av S. Pailler, chargé de mission, utrikesministeriets rättsavdelning, i egenskap av ombud, rådet, företrätt av J. Carbery, och kommissionen, företrädd av P. Oliver,

och efter att den 16 december 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Tribunal administratif de Paris har genom beslut av den 9 december 1998, som inkom till domstolen den 19 februari 1999, i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) ställt en fråga om giltigheten, med hänsyn till artikel 40.3 i EG-fördraget (nu artikel 34.2 EG i ändrad lydelse), av artikel 4i.2 i rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT L 148, s. 24; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 63), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 2222/96 av den 18 november 1996 (EGT L 296, s. 50), och av artikel 50.1 i

kommissionens förordning (EEG) nr 3886/92 av den 23 december 1992 om tillämpningsföreskrifter för de bidragssystem som fastställs i rådets förordning (EEG) nr 805/68 och om upphävande av förordningarna (EEG) nr 1244/82 och (EEG) nr 714/89 (EGT L 391, s. 20; svensk specialutgåva, område 3, volym 47, s. 91), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 2311/96 av den 2 december 1996 (EGT L 313, s. 9).

2 Denna fråga har uppkommit i en tvist mellan Gascogne Limousin viandes SA (nedan kallat Gascogne) och Office national interprofessionnel des viandes de l'élevage et de l'aviculture, nedan kallad Ofival) angående Ofivals avslag på Gascognes ansökan om det bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar som har införts genom förordning nr 2222/96.

Gemenskapslagstiftningen

3 Rådet antog förordning nr 2222/96 för att återställa balansen på marknaden för nötkött, vilken hade skadats allvarligt, huvudsakligen till följd av konsumenternas oro för bovin spongiform encefalopati (nedan kallad BSE). Denna förordning avser ett visst antal åtgärder som syftar till att bättre anpassa produktionen till konsumtionen (se i detta hänseende första övervägandet i ingressen till förordning nr 2222/96).

4 Rådet ansåg att det, för att marknaden för nötkött skulle kunna saneras, i synnerhet krävdes att antalet marknadsförda djur skulle minskas genom att man på ett bättre sätt uppmuntrade till återtagande och/eller saluföring av lätta ungdjur (se i detta hänseende åttonde övervägandet i ingressen till förordning nr 2222/96). Rådet införde därför dels vissa ändringar i systemet med bearbetningsbidrag för unga tjurkalvar med ursprung i gemenskapen, vilka tas ur produktionen innan de är 10 dagar eller, på vissa villkor, 20 dagar, vilket

system avses i artikel 4i.1 i förordning nr 805/68, i dess lydelse enligt förordning nr 2222/96, dels, i artikel 4i.2, ett bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar.

5 I den senare bestämmelsen föreskrivs följande:

"Medlemsstaterna får fram till och med den 30 november 1998 bevilja bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar. Detta bidrag beviljas vid slakt i en medlemsstat för varje kalv

— vars slaktvikt är lika med eller mindre än medelslaktvikten för kalvar som slaktats i medlemsstaten i fråga, minskat med 15 %. Medelslaktvikten per medlemsstat är den som framgår av Eurostats statistiska uppgifter för år 1995, eller all annan offentliggjord officiell statistisk information för detta år som godkänns av kommissionen,

— som omedelbart före slakt hålls i den medlemsstat där slakten äger rum under en period som skall bestämmas."

6 Artikel 4i.3 i förordning nr 805/68, i dess lydelse enligt förordning nr 2222/96, har följande lydelse:

"Under perioden från och med den 1 december 1996 till och med den 30 november 1998 skall varje medlemsstat tillämpa åtminstone ett av de system som avses i punkterna 1 och 2."

7 I artikel 4i.5 och 4i.6 föreskrivs dessutom följande:

"5. I enlighet med förfarandet i artikel 27

— skall kommissionen fastställa tillämpningsföreskrifter för den här artikeln,

— skall kommissionen bestämma den högsta tillåtna slaktvikten för kalvar som avses i punkt 2 och som skall tillämpas i varje medlemsstat,

— skall kommissionen fastställa bearbetningsbidragets storlek till en nivå eller i förekommande fall till differentierade nivåer, som gör det möjligt att ta ett tillräckligt stort antal kalvar ur produktionen, i enlighet med marknadens behov,

— skall kommissionen fastställa bidragets storlek för förtida utsläppande på marknaden till en lämplig nivå för att möjliggöra slakt av ett tillräckligt antal kalvar i enlighet med marknadens behov,

— får kommissionen, på begäran av en medlemsstat, tillåta en differentierad regional tillämpning av bidraget för förtida utsläppande på marknaden inom en medlemsstat, under förutsättning att djuren omedelbart före slakt förvarats i regionen för slakten under en bestämd tid,

— får kommissionen besluta om upphävande av det ena och/eller det andra av de bidrag som avses i denna artikel.

6. Sex månader efter ikraftträdandet av de system som avses i denna artikel skall kommissionen kontrollera om de har haft ett gott resultat.

Om det inte är så skall kommissionen underställa rådet ett lämpligt förslag över vilket rådet skall besluta med kvalificerad majoritet bland annat med beaktande av fördelningen av anpassningsansträngningarna mellan medlemsstaterna och eventuell snedvridning av handeln."

8 Ovannämnda bestämmelser motiverades enligt följande i nionde, tionde och elfte övervägandena i ingressen till förordning nr 2222/96:

"Också införandet av ett bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar kan bidra till att återskapa balans på marknaden. För att på ett riktigt sätt kunna inrikta detta bidrag mot produktionsförhållandena i medlemsstaterna bör det fastställas om de kalvar som finns i medlemsstaterna är bidragsberättigande på grundval av en statistiskt konstaterad genomsnittsvikt för slaktdjuren i var och en av medlemsstaterna. Denna genomsnittsvikt får variera inom en medlemsstat. Det bör således anges att kommissionen får tillåta bidrag som varierar regionalt. För att undvika snedvridning av handeln är det nödvändigt med en period med återhållsamhet. Av samma skäl som i fråga om bearbetningsbidraget bör det vara kommissionens uppgift att fastställa storleken på detta bidrag [det vill säga för att säkerställa att bidragsbeloppet eller -beloppen kan anpassas till det rådande systemet].

Såväl produktionen som konsumenternas förväntningar varierar avsevärt mellan medlemsstaterna. Dessa bör därför själva få välja mellan bearbetningsbidrag och bidrag för förtida utsläppande på marknaden, samtidigt som de tvingas införa åtminstone det ena systemet under perioden från den 1 december 1996 till den 30 november 1998.

Efter sex månader bör effektiviteten av systemet med bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar och bearbetningsbidrag kontrolleras såväl som att systemet har tillämpats på ett lämpligt sätt, bland annat med beaktande av den effekt som uppnåtts genom att jämföra målet att minska antalet kalvar med 1 000 000 som ingår i produktionen av rött kött med fördelningen av anpassningsansträngningarna mellan medlemsstaterna och en eventuell snedvridning av handeln."

9 Republiken Frankrike har i överensstämmelse med sin möjlighet enligt artikel 4i.3 i förordning nr 805/68, i dess lydelse enligt förordning nr 2222/96, valt att tillämpa båda bidragssystemen.

10 Kommissionen har med stöd av bland annat artikel 4i.5 i förordning nr 805/68, i dess lydelse enligt förordning nr 2222/96, antagit förordning nr 2311/96, i vilken villkoren för att bevilja bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar fastställs, varvid särskilt artikel 50 i förordning nr 3886/92 har ersatts med följande avsnitt:

"1. En medlemsstat får endast bevilja bidraget för tidig saluföring av slaktkalvar (nedan kallat 'bidraget') för djur som slaktats på dess territorium och som har en slaktvikt som är lika med eller lägre än den vikt som anges i bilaga IV.

..."

11 Bilaga IV i förordning nr 3886/92, vari den högsta slaktvikten för slaktkalvar i medlemsstaterna fastställs i enlighet med artikel 50.1, är utformad på följande sätt:

Medlemsstat där djuren slaktas	Högsta slaktvikt (kg)
Belgien	136
Danmark	110
Tyskland	103
Grekland	127
Spanien	124
Frankrike	108
Irland	—
Italien	117
Luxemburg	120
Nederländerna	138
Österrike	82
Portugal	110
Finland	84
Sverige	88
Förenade kungariket	32

12 Av artikel 50.3 i förordning nr 3886/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2311/96, framgår följande:

"Bidraget som skall utbetalas fastställs härmed till

— 65 ecu per slaktat djur i december 1996 och i januari 1997,

— 60 ecu per slaktat djur efter januari 1997."

13 Av sjunde övervägandet i ingressen till förordning nr 2311/96 framgår att kommissionen har velat fastställa bidragsbeloppet till en nivå som tar hänsyn både till den intäkt som gått förlorad på grund av den sålda slaktkroppens lägre vikt och till de ekonomiska faktorerna i samband med en kortare produktionsperiod. Med hänsyn till den oro som kunde väntas uppstå på marknaden för kalvkött när systemet togs i bruk, ansåg kommissionen emellertid att det var lämpligt att som övergångsåtgärd bevilja högre bidrag.

14 Därefter har artikel 50 i förordning nr 3886/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2311/96, ändrats vid flera tillfällen.

15 Således innebar kommissionens förordning (EG) nr 18/97 av den 8 januari 1997 (EGT L 5, s. 17) att den högsta slaktvikten på 103 kg som hade fastställts för Förbundsrepubliken Tyskland i bilaga IV till förordning nr 3886/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2311/96, ersattes med vikten 112 kg. Av tredje övervägandet i ingressen till förordning nr 18/97 framgår att Förbundsrepubliken Tyskland, i enlighet med vad den tilläts att göra enligt artikel 4i.2 första strecksatsen i förordning nr 805/68, i dess lydelse enligt förordning nr 2222/96, hade lämnat annan statistik än den som offentliggörs av Eurostat som referens för att fastställa

maximal slaktvikt för bidragsberättigande kalvar, och att kommissionen, efter att ha granskat denna statistik, har godkänt den.

16 Genom kommissionens förordning (EG) nr 200/97 av den 31 januari 1997 om ändring av förordning nr 3886/92 (EGT L 31, s. 62) lades ett andra stycke till i artikel 50.3 i förordning nr 3886/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2311/96, vilket har följande lydelse:

"De två bidragsbelopp som avses i första stycket ökas dock

a) för djur som slaktas mellan den 20 januari och den 30 juni 1997, med 10 ecu per slaktkropp som väger 110 kg eller mindre och med 5 ecu per slaktkropp som väger mer än 110 kg men högst 120 kg,

b) för djur som slaktas mellan den 1 juli och den 31 december 1997, med 5 ecu per slaktkropp som väger 110 kg eller mindre och med 2,5 ecu per slaktkropp som väger mer än 110 kg men högst 120 kg."

17 Av första övervägandet i ingressen till förordning nr 200/97 framgår att kommissionen genom dessa ökningar avsåg att ta hänsyn till att det skulle bli nödvändigt att fortsättningsvis sälja en väsentlig andel av de slaktkroppar som produceras inom gemenskapen då de väger under 120 kg och att, eftersom kalvprodukten normalt inte presenteras på marknaden vid denna vikt, tillfälliga

svårigheter kunde förväntas uppstå som skulle medföra högre kostnader för avsättningen av sådana lätta slaktkroppar.

18 Av artikel 50a.1 första stycket i förordning nr 3886/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2311/96, framgår följande:

"Bidragsansökningar skall lämnas in till den berörda medlemsstatens behöriga myndighet senast tre veckor efter den dag slakten sker."

Genom förordning nr 18/97 har en mening lagts till i artikel 50a.1 första stycket, som innehåller följande precisering:

"Ansökningar för djur som slaktats före den 25 december 1996 får emellertid lämnas in till och med den 15 januari 1997."

Målet vid den nationella domstolen och begäran om förhandsavgörande

19 Gascogne är ett enligt fransk rätt bildat bolag som är verksamt inom produktionen av kött från slaktkalvar.

20 Gascogne har genom ansökan, som registrerades den 26 juni 1997, yrkat att Tribunal administratif de Paris skall upphäva Ofivals beslut att neka bolaget det bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar som har införts genom förordning nr 2222/96. Av handlingarna i målet vid den nationella domstolen och den franska regeringens skriftliga yttrande framgår att dessa avslagsbeslut fattades den 14 maj samt den 11 och den 20 juni 1997 och att de grundas på att vikten för de kalvar för vilka bidrag hade begärts översteg 108 kg.

21 Gascogne har till stöd för sin ansökan bland annat gjort gällande att nämnda bidragssystem innebär att den i artikel 40.3 i fördraget fastslagna icke-diskrimineringsprincipen åsidosätts, eftersom det har till verkan att på gemenskapens marknad främja saluföring av kalvar som har slaktats i de medlemsstater som kan göra gällande en högre nationell medelslaktvikt.

22 Tribunal administratif de Paris, som anser att det för att kunna döma i saken är "nödvändigt att få veta om ovannämnda artikel 40 i fördraget av den 25 mars 1957 utgör hinder mot att besluta om stödåtgärder som beroende på nationella kriterier gynnar en särskild produktion, medan resultaten av denna produktion kan saluföras i samtliga medlemsstater i gemenskapen", beslutade att förklara målet vilande till dess att EG-domstolen har meddelat förhandsavgörande angående den på så sätt angivna frågan.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

23 Kommissionen har bestritt att den fråga som har ställts kan tas upp till sakprövning, med motiveringen att det i beslutet om hänskjutande varken anges när eller varför Gascognes ansökningar om bidrag avslogs och att det inte heller finns uppgifter om när kalvarna slaktades och ansökningarna ingavs, vilket emellertid är av väsentlig vikt på grund av utvecklingen av de föreskrifter som är tillämpliga.

24 Kommissionen har även understrukit att det av fast rättspraxis (se beslut av den 21 december 1995 i mål C-307/95, Max Mara, REG 1995, s. I-5083, punkt 7) följer att den information som tillhandahålls och de frågor som ställs i begäran om förhandsavgörande inte endast skall möjliggöra för domstolen att avge användbara svar, utan även skall ge såväl medlemsstaternas regeringar som andra berörda parter möjlighet att avge yttranden i enlighet med artikel 20 i EG-stadgan för domstolen. Eftersom de berörda parterna endast har delgetts beslutet om hänskjutande i enlighet med denna bestämmelse har kommissionen ställt sig frågande till huruvida det, för att den fråga som har ställts skall kunna tas upp till sakprövning, är tillräckligt att man på grundval av de handlingar som har överlämnats av den nationella domstolen kan fastställa när Gascogne ingav sina ansökningar samt varför Ofival avslog dessa ansökningar.

25 Domstolen erinrar om att det enligt fast rättspraxis krävs att den nationella domstolen klargör den faktiska och rättsliga bakgrunden till de frågor som ställs, eller att den åtminstone förklarar de faktiska omständigheter som ligger till grund för dessa frågor, eftersom det är nödvändigt att komma fram till en tolkning av gemenskapsrätten som är användbar för den nationella domstolen (se bland annat dom av den 26 januari 1993 i de förenade målen C-320/90—C-322/90, Telemarsicabruzzo m.fl., REG 1993, s. I-393, punkt 6, svensk specialutgåva, volym 14, s. 1, och av den 21 september 1999 i mål C-67/96, Albany, REG 1999, s. I-5751, punkt 39).

26 Domstolen konstaterar att den nationella domstolen i förevarande mål inte bara har erinrat om lydelsen av artikel 40.3 i fördraget utan även uttryckligen har hänvisat till dels förordning nr 2222/96, i den del den innebär att "medlemsstaterna fram till och med den 30 november 1998 får bevilja bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar vars slaktvikt är lika med eller mindre än medelslaktvikten för kalvar som slaktats i medlemsstaten i fråga, minskat med 15 procent. Medelslaktvikten per medlemsstat är den som framgår av Eurostats statistiska uppgifter för år 1995, eller all annan offentliggjord officiell statistisk information för detta år som godkänns av kommissionen", dels förordningarna nr 2311/96, nr 18/97 och nr 200/97, vari tillämpningsföreskrifterna för nämnda bidragssystem fastställs.

27 I beslutet om hänskjutande klargörs även att talan om upphävande av Ofivals beslut att neka Gascogne detta bidrag grundas på att nämnda system är oförenligt med den i artikel 40.3 i fördraget fastslagna icke-diskrimineringsprincipen, eftersom systemet "har till verkan att det på gemenskapens marknad främjar saluföring av kalvar som har slaktats i medlemsländer som kan göra gällande en högre nationell medelslaktvikt".

28 Mot denna bakgrund konstaterar domstolen att beslutet om hänskjutande innehåller tillräckligt precisa och fullständiga uppgifter för att möjliggöra för domstolen att avge ett användbart svar i frågan om giltigheten, med hänsyn till artikel 40.3 i EG-fördraget, av principen att rätten till bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar fastställs i förhållande till medelslaktvikten för kalvar som har slaktats i var och en av medlemsstaterna under år 1995, minskat med 15 procent, på sätt som följer av artiklarna 4i.2 i förordning nr 805/68, i dess lydelse enligt förordning nr 2222/96, och 50.1 i förordning nr 3886/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2311/96.

29 Av de yttranden som har avgetts av Gascogne, den franska regeringen, rådet och kommissionen i enlighet med artikel 20 i EG-stadgan för domstolen framgår dessutom att de på grundval av uppgifterna i beslutet om hänskjutande faktiskt har kunnat ta ställning i frågan på ett ändamålsenligt sätt.

30 Att det i beslutet om hänskjutande varken anges när Gascogne ingav sina ansökningar eller när kalvarna slaktades har inte kunnat hindra dem från att ta ställning, och hindrar inte heller domstolen från att avge ett användbart svar på den fråga som har ställts.

31 För det första har den nationella domstolen, genom att uttryckligen hänvisa till förordningarna nr 2311/96, nr 18/97 och nr 200/97, klart angett att enligt dess egna konstateranden är dessa förordningar av tidsmässiga skäl (*ratione temporis*) tillämpliga på Gascognes olika ansökningar och på Ofivals avslagsbeslut. Informationen i beslutet om hänskjutande har dessutom kompletterats med uppgifter som följde av de handlingar som översändes av den nationella domstolen och av de skriftliga yttranden som ingavs till domstolen. Dessa uppgifter återgavs därefter i förhandlingsrapporten, som delgavs medlemsstaternas regeringar samt övriga berörda parter inför förhandlingen, under vilken de vid behov kunde komplettera sina yttranden (se i detta avseende domen i det ovannämnda målet Albany, punkt 43).

32 För det andra har storleken på bidragen, vilken i enlighet med artikel 50.3 i förordning nr 3886/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2311/96 och kommissionens senare förordningar beror på när djuren slaktades, inte bestritts som sådan. Att det varken av beslutet om hänskjutande, handlingarna i målet eller parternas yttranden framgår när den slakt som är relevant i målet vid den nationella domstolen ägde rum räcker därför inte som grund för att fastställa att den fråga som har ställts inte kan tas upp till sakprövning.

33 Den fråga som har ställts skall följaktligen besvaras.

Frågan i begäran om förhandsavgörande

34 Gascogne och den franska regeringen har hävdat att systemet med bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar innebär att kraven i artikel 40.3 i fördraget åsidosätts och att systemet därför är ogiltigt, eftersom det ger upphov

till diskriminering och konkurrenssnedvridningar till förfång för franska producenter, bland annat i förhållande till deras nederländska konkurrenter.

35 Gascogne och den franska regeringen har i detta hänseende gjort gällande att en enhetlig minskning med 15 procent av medelslaktvikten för kalvar som har slaktats i var och en av medlemsstaterna och en differentiering av rätten till bidrag beroende på medelslaktvikten i respektive medlemsstat har till följd att franska producenter, för att få rätt till bidrag, måste producera slaktkroppar som väger högst 108 kg, vilket inte motsvarar en normal saluföring på den franska marknaden, där det är vanligt med slaktkroppar som väger mellan 120 och 130 kg. Franska producenter drabbas därigenom av ytterligare kostnader och av ett prisfall på sin produktion, medan nederländska producenter, som beviljas en referensvikt på 138 kg för att få bidraget, erhåller bidraget samtidigt som de, i bland annat Frankrike, saluför slaktkroppar som motsvarar förväntningarna på marknaden.

36 Enligt Gascogne har diskrimineringen och snedvridningarna ytterligare förstärkts av att referensvikterna har beräknats på grundval av de statistiska uppgifter som Eurostat samlade in hos medlemsstaterna för år 1995, trots att det är vedertaget och erkänt att slaktkroppar av kalvar inte är likartade inom gemenskapen, eftersom var och en av medlemsstaterna erbjuder slaktkroppar för konsumtion vilka varierar beroende på bruk och vanor i fråga om livsmedel eller handel och eftersom det varken finns någon gemensam definition av slaktkalvar och deras kännetecken eller någon enhetlig gemenskapsstatistik som är tillförlitlig.

37 Enligt fast rättspraxis är förbudet mot diskriminering som anges i artikel 40.3 i fördraget endast ett särskilt uttryck för den allmänna likabehandlingsprincipen i gemenskapsrätten, enligt vilken lika situationer inte får behandlas olika och olika

situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (dom av den 29 februari 1996 i de förenade målen C-296/93 och C-307/93, Frankrike och Irland mot kommissionen, REG 1996, s. I-795, punkt 49).

38 Vad beträffar domstolsprövningen av villkoren för hur detta förbud skall upprätthållas har gemenskapsinstitutionerna emellertid ett stort utrymme för skönsmässig bedömning i frågor som rör den gemensamma jordbrukspolitiken, till följd av de befogenheter som de har tilldelats genom fördraget (dom av den 21 februari 1990 i de förenade målen C-267/88—C-285/88, Wuidart m.fl., REG 1990, s. I-435, punkt 14, och dom av den 29 oktober 1998 i mål C-375/96, Zaninotto, REG 1998, s. I-6629, punkt 46).

39 Av första, åttonde, nionde, tionde och elfte övervägandena i ingressen till förordning nr 2222/96 följer dessutom att syftet med att införa ett bidrag för förtida utsläppande på marknaden av kalvar är att bidra till att sanera och återskapa balansen på marknaden för nötkött, vilken har skadats allvarligt till följd av konsumenternas oro för BSE. Eftersom nämnda bidrag således syftar till att säkerställa stabiliteten på marknaden, eftersträvas därmed ett av den gemensamma jordbrukspolitikens mål enligt artikel 39.1 i EG-fördraget (nu artikel 33.1 EG).

40 I strävan efter att uppnå ett sådant mål bör emellertid samtliga producenter inom gemenskapen, oavsett i vilken medlemsstat de är etablerade, på ett solidariskt och jämlikt sätt ta konsekvenserna av de beslut som gemenskapsinstitutionerna har att fatta inom ramen för sin behörighet för att förebygga risken för att det uppkommer obalans på marknaden mellan produktionen och möjligheterna till avsättning (domarna i de ovannämnda målen Frankrike och Irland mot kommissionen, punkt 50, och Zaninotto, punkt 47).

41 Domstolen konstaterar, mot bakgrund av det föregående, för det första att det av nionde övervägandet i ingressen till förordning nr 2222/96 följer att det är just för att kunna inrikta bidraget för förtida utsläppande på marknaden av kalvar mot produktionsförhållandena i medlemsstaterna som rådet har valt att differentiera rätten till bidraget i förhållande till medelslaktvikten för kalvar som har slaktats i var och en av medlemsstaterna, såsom denna vikt framgår av tillgängliga statistiska uppgifter.

42 Gemenskapsinstitutionerna har genom att minska de på så sätt fastställda medelslaktvikterna enhetligt med 15 procent ålagt producenterna i samtliga medlemsstater att med den solidaritet som krävs medverka till att uppnå målet att sanera marknaden för nötkött genom att minska det antal kalvar som ingår i produktionen av rött kött.

43 Det är för det andra av vikt att, i likhet med rådet och kommissionen, påpeka att ett val av en enhetlig medelslaktvikt för samtliga producenter inom gemenskapen inte skulle ha gjort det möjligt att uppnå det mål som eftersträvas med införandet av bidraget, eftersom producenterna i de medlemsstater som av tradition hanterar tyngre slaktkroppar knappast hade varit villiga att göra nödvändiga ansträngningar för att minska slaktvikten på deras kalvar för att få bidraget och eftersom producenterna i de medlemsstater som hanterar lättare slaktkroppar hade kunnat få bidraget utan att på något sätt behöva anstränga sig för att åstadkomma en minskning.

44 Dessutom följer av domstolens rättspraxis att den omständigheten att en bestämmelse som antas inom ramen för en gemensam organisation av marknaden kan påverka vissa producenter på olika sätt, beroende på den specifika karaktären av deras produktion eller på lokala villkor, inte heller kan anses

som förbjuden diskriminering enligt artikel 40.3 i fördraget, om bestämmelsen grundas på objektiva kriterier som har utformats efter vad som krävs för att den gemensamma organisationen av marknaden skall kunna fungera i sin helhet (se i detta avseende dom av den 9 juli 1985 i mål 179/84, Bozzetti, REG 1985, s. 2301, punkt 34).

45 Domstolen understryker i detta sammanhang att kommissionen, enligt artikel 4i.5 i förordning nr 805/68, i dess lydelse enligt förordning nr 2222/96, inte bara skall fastställa storleken på bidraget för förtida utsläppande på marknaden till en lämplig nivå för att möjliggöra slakt av ett tillräckligt antal kalvar i enlighet med marknadens behov utan även uttryckligen ges behörighet att, på begäran av en medlemsstat, tillåta en differentierad regional tillämpning av bidraget inom denna medlemsstat.

46 Dessutom framgår av tionde övervägandet i ingressen till förordning nr 2222/96 att det var med hänsyn till att produktionen och konsumenternas förväntningar varierade avsevärt mellan medlemsstaterna som gemenskapslagstiftaren gav dessa möjlighet att själva få välja mellan att införa bearbetningsbidrag och bidrag för förtida utsläppande på marknaden, samtidigt som de fick införa båda bidragen under perioden från den 1 december 1996 till den 30 november 1998.

47 Vad slutligen avser Gascognes argument att den diskriminering och de snedvridningar som har gjorts gällande ytterligare har förstärkts av att referensvikterna har beräknats på grundval av de statistiska uppgifter som Eurostat samlade in hos medlemsstaterna för år 1995, utan att det har tagits hänsyn till den specifika karaktären av marknaderna i de olika medlemsstaterna och till att det inte finns enhetlig gemenskapsstatistik som är tillförlitlig, understryker domstolen att artikel 4i.2 första strecksatsen i förordning nr 805/68, i dess lydelse enligt

förordning nr 2222/96, innebär att varje medlemsstat får begära att annan statistik än den som har offentliggjorts av Eurostat skall användas för att fastställa den referensvikt som medlemsstaten skall tilldelas. Av handlingarna i målet framgår att Republiken Frankrike emellertid inte har använt sig av denna möjlighet.

48 Av det ovan anförda drar domstolen slutsatsen att åtgärderna att differentiera rätten till bidraget för förtida utsläppande på marknaden av kalvar i förhållande till medelslaktvikten för kalvar som har slaktats i var och en av medlemsstaterna under år 1995 och att minska de på så sätt fastställda medelslaktvikterna enhetligt med 15 procent inte utgör diskriminering av producenterna inom gemenskapen, vilket är förbjudet enligt artikel 40.3 i fördraget.

49 Den fråga som har ställts skall följaktligen besvaras på så sätt att det vid prövningen av frågan inte har framkommit någon omständighet som skulle kunna påverka giltigheten av artikel 4i.2 i förordning nr 805/68, i dess lydelse enligt förordning nr 2222/96, och av artikel 50.1 i förordning nr 3886/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2311/96.

Rättegångskostnader

50 De kostnader som har förorsakats den franska regeringen, rådet och kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

— angående den fråga som genom beslut av den 9 december 1998 har ställts av Tribunal administratif de Paris — följande dom:

Det har vid prövningen av den fråga som har ställts inte framkommit någon omständighet som skulle kunna påverka giltigheten av artikel 4i.2 i rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 2222/96 av den 18 november 1996, och av artikel 50.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 3886/92 av den 23 december 1992 om tillämpningsföreskrifter för de bidragssystem som fastställs i rådets förordning (EEG) nr 805/68 och om upphävande av förordningarna (EEG) nr 1244/82 och (EEG) nr 714/89, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 2311/96 av den 2 december 1996.

Moitinho de Almeida Schintgen Gulmann

Puissochet Macken

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 maj 2000.

R. Grass

Justitiesekreterare

J.C. Moitinho de Almeida

Ordförande på sjätte avdelningen